

Leoň Křížová cesta pro kněze

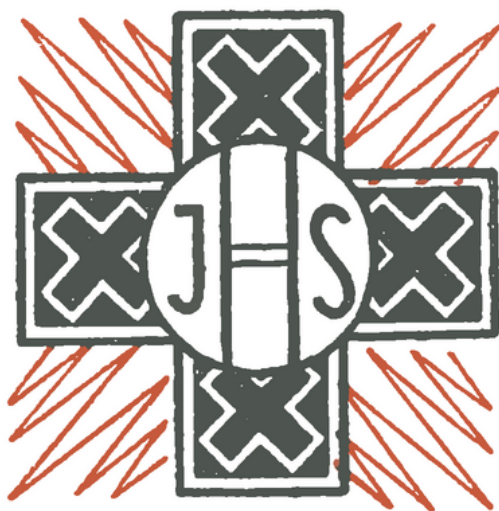

1
leoň
křížová cesta
pro kněze

P. Dr. JAN Ev. URBAN O. F. M.

TROJÍ
KŘÍŽOVÁ CESTA
PRO KNĚZE.

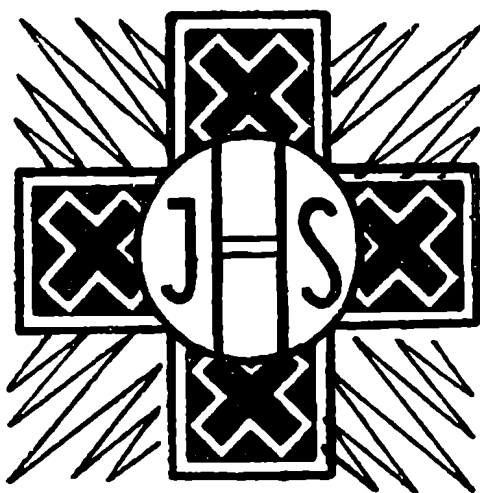
PRAHA

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ

1931

P. Dr. JAN Ev. URBAN O. F. M.

**TROJÍ
KŘÍŽOVÁ CESTA
PRO KNĚZE.**

PRAHA

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ

1931

KRÁLOVNĚ A MATCE
KNĚŽÍ

Nihil obstat

P. JOANNES N. ŠTIKAR

Censor Ordinis

Pragae, die 13. Martii 1931

Imprimi potest

P. JOSEPH HOPFINGER

Minister Provincialis

Pragae, die 12. Martii 1931

Imprimatur

DR. ANT. ELTSCHKNER

vicarius generalis

Pragae, die 13. Martii 1931

Nro. 3229

Křížová cesta jest jedním ze silných pramenů světla, síly a útěchy pro život. Ale my, kněží, ji známe povětšinou jen jako pobožnost pro lid a pro nás zůstává hortus conclusus, fons signatus. A přece jest svým předmětem knězi daleko bližší, jako jest spojení života kněžského a utrpení Ježíšova podstatně příbuznější, než je tomu u ostatních věřících: Kristus Pán na cestě kříže koná právě dějinnou a jedinou Oběť, kterou kněz má ve svém životě v jejím prodloužení a opakování za nejpřednější výkon svého kněžství.

Křížová cesta jest svou podstatou rozjímáním, nikoli modlitbou ústní. Proto jest nutno rozjímati, ne však modliti se na př. Modlitbu Páně neb pod.

Proto opomíjíme ústní modlitby a podáváme i křížovou cestu III. tak krátkou, že se stane základní myšlenka každého zastavení bodem rozjímání podle potřeby. Aplikace a affekty není ani možno kněžím předkládat, každý si je vzbudí sám.

Odpustky spojené s křížovou cestou, jsou přímo nesmírné!! Jejich počet není dovoleno udávat. Podmínkou pro ně jest stav milosti, úmysl je získat, rozjímání o utrpení Páně, a postup od jednoho zastavení k druhému, není-li rozumné překážky; jinak aspoň nějaký pohyb mezi nimi. Křížová cesta musí být řádně zřízena a posvěcena.

V Praze, dne 12. března 1931.

I.

**ŽIVOT KNĚZE
ŽIVOT OBĚTI KŘÍŽE.**

Modlitba přípravná.

Neleknězi věčný, Ježíši, můj Pane, dej mi spatřiti ve svém utrpení cestu mého života! Zasviť do duše mé pronikajícím paprskem milosti, abych ve vědomí, že jsem jako tvůj kněz nutně také s Tebou oběť smíru, viděl a cítil svou sílu i svou útěchu a vytrvalost. — Maria, Průvodkyně Syna až k smrti věrná, vypros světlo k tomuto poznání a sílu, aby proniklo ledví i srdce. Amen.

I.

Z A S T A V E N Í.

Pán Ježíš jest odsouzen k smrti.

V. Klaníme se Tobě, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě,

R. Neboť svatým křížem svým svět jsi vykoupil.

Od věčnosti byl jsi, Pane, posvěcen věčným úradkem, abys byl smírnou obětí a veleknězem smíru za lidstvo. — Pilát jen vyslovil věčný rozsudek. — [Nejsem i já od věčnosti ve věčné Mysli — Slově Otce, vyhlédnut, abych byl knězem na věky? — A při s v ě c e n í Tvá církev vložením rukou mě odsoudila, abych se stal také knězem a tím i o b ě t í.] Ó, Bože, přijímám nejen oddaně, nýbrž vděčně tento rozsudek. [Toužím, chci býti v tom duchu a úmyslu knězem, v jakém Ty, Pane, přijal jsi rozsudek k obětní smrti.]

»Věřím v Boha« — za kněžská povolání.

II.

ZASTAVENÍ.

Pán Ježíš přijímá těžký kříž.

Kolik lásky vložil jsi, Knězi věčný, do přijetí kříže! Ale jak byt těžký — tíhou svou hmotnou, ale zvláště pro tíhu vin, které nesl! Ale byl Ti drahým, protože byl dokonáním lásky k člověku. »*Probatio dilectionis exhibitio est operis!*« — Můj Spasiteli, moje kněžství nesmí být jalové, — má-li být Tvým! — »Tvoji byli, Otče, a mně jsi je dal.« (Jan 17,6.) Přijal-li jsem ve svatém svěcení odsouzení k životu oběti, chci přijmouti skutečně i kříž kněžského — obětního života. Ježíši, dej mi silnou lásku ke kříži!

»Otče náš« — za jakkoli trpící kněze.

III.

Z A S T A V E N Í.

Pán Ježíš padá pod křížem po prvé.

Ještě v paláci Pilátově, padl jsi, Pane, pod tíhou kříže. Nepatřily i všechny ty pády k zvětšení utrpení za hříchy? — Vidím také v tomto pádu zadostiučinění za hříchy t ě l a, jak své tak i všech bližních. Smiluj se, božský Vykupiteli, a dej svému kněžstvu sílu, aby neklesalo pod tíhou žádostí tělesných, nýbrž bylo silným a čistým pokolením vyvolených. — Obětuji Ti, Věčný Otče, na usmíření a vyprošení síly, bolesti tvého Syna při jeho prvému pádu.)

Obnovení slibu čistoty.

IV.

ZASTAVENÍ.

Pán Ježíš potkává svou sv. Matku.

aria nevstoupila Spasiteli v cestu, aby pláčem ztížila jeho oběť, nebo dokonce ho od ní zrazovala!—Maria, »žena statečná«, přišla, aby Ježíše posílila, aby mu ukázala věrnost až k smrti a k hrobu. — Maria, Panno věrná, buď i mně matkou a provázej mne, neopouštěj mne na cestě kříže mého života! Obrat k nám své milosrdné oči a posiluj nás na kněžské obětní cestě až do smrti!

Pod ochranu Tvou . . .

V.

Z A S T A V E N Í.

Šimon pomáhá Pánu Ježíši nésti kříž.

olik dobrodiní, — takových, jakých nikdo jiný nemůže, jsi prokázal lidem, božský Pane, a nyní, kdy jest ti nejhůře, nemáš pomoci z lásky, nýbrž z přinucení. — To je obyčejný a řádný úděl kněze! — Mohl bych já toužit po lidském vděku? — Dej, Pane, ať nechci jiné odměny, než Tebe a tvého kříže! Dej, ať nejsem nevděkem překvapen, nýbrž ať jej vidím v tvém světle. —

»Smiluj se nad námi, Pane Ježíši, smiluj se nad námi.«

VI.

Z A S T A V E N Í.

Veronika podává P. Ježíši roucho.

U zápětí po nevděku jsi, Pane Ježíši, ukázal sám v d ě č n o s t vpravdě božskou. Za milý skutek soucitu — zázračnou památku. Nauč nás, Pane, býti vděčnými, nikoli však po lidsku, nýbrž uč nás dávati za dobra pozemská dobra věčná, za skutky lásky ke kněžství ať vracím Tebe a Tvé milosti. Vzdal od nás světské mravy a pouhé společenské cítění a pronikni náš poměr k okolí s v ý m duchem a cítěním nadpřirozeným!

Zpytování svědomí o jedné z hlavních chyb kněžských: nevděku.

VII.

Z A S T A V E N Í.

P. Ježíš padá pod křížem po druhé.

Bylo to asi v městské bráně, kde jsi klesl, Spasiteli, před očima všeho lidu po druhé k zemi. — K o l i k r á t klesám já po ulicích, ve veřejném životě, svýma očima, hledajícíma nikoli tebe, nýbrž svět, majetek, hmotu . . . Pro své drahé bolesti a zahanbení při tomto pádu, odpusť, Ježíši, hříchy očí, touhy po majetku, nepravého studu. »Averte oculos meos, ne unquam videant vanitatem.«

VIII.

Z A S T A V E N Í.

P. Ježíš potkává plačící ženy.

Jaký vzor kněžské horlivosti o duše mi dáváš, Pane a Bože můj! — V takovém stavu dovedeš zapomenouti na sebe, a jako věrný pastýř myslíš až do smrti jen na duše a jejich spásu: Odmítáš soucit pro sebe a napomínáš k lítosti nad hříchy. — Pane, umím já takto cítit, takto mít na mysli jen duše a na sebe zapomínat? —

IX.

Z A S T A V E N Í.

Třetí pád pod křížem.

est to již pod samou Kalvárií a padáš ve smrtelné vyčerpanosti k zemi již po tolikáté. — Každý další pád nesmírně horší, bolestnější. A jako Tě tolik trápily kněžské hříchy nevděčnosti a touhy po majetku, tak nejvíce Tě tlačí k zemi kněžské hříchy p ý c h y. Ó, Ježíši, kolik duší od Tebe odvrátily! Nejsm i já takovým? — (Bože, Bože, nedej, abych Ti kříže zatěžoval hrozným hříchem pýchy!)

»Ježíši, tichý a pokorný srdcem, učin srdce mé jako Srdce své.« (300 dní odp. pokaždé) (tříkrát, vždy vřeleji, opravdověji.)

X.

Z A S T A V E N Í.

**Pán Ježíš zbaven roucha,
napájen žlučí.**

Na konci cesty strhují s Tebe šat: Jaké utrpení, když se šatem trhají spečenou krev a obnovují rány od bičování. — Musíš být obětí dokonalou, vše se Ti vezme, nic nezůstane. — Hle, můj kněžský příklad: Mám-li být obětí za lid, nemusím se všeho zbavit, co mi v tom brání, abych byl obětí opravdovou? — A přece: Na kolika věcech ještě tolik, tolik lpím . . . Osoby, místa, zvyky, majetek, pohodlí, pokrmy . . . jsou pouty mého srdce! Bože, Pane, dej sílu, ať umím se s k u t e č n ě zbavit všeho, co mne dělí od Tebe, kdyby mi to bylo tak blízké, jako kůže tělu, kdyby to bylo tak bolestné, jako Tvoje zbavení šatu . . . !

»Bůh můj — budiž — mé všecko!« (Sv. Frant. Ser.)

XI.

Z A S T A V E N Í.

Pána Ježíše přibíjejí na kříž.

Již jsi položen na obětní oltář věků za celé lidstvo. Nejen zbaven všeho vnějšího, nýbrž nyní i zbaven svého těla, své vůle, své cti . . . Ó, Ježíši, co Ti smím při tomto pohledu odepřítí? Mohu Ti odepřítí i tento další krok k úplné oběti života?

»Pro své svaté, drahé rány, Ježíši Ukřižovaný, slituj se nad námi.«

XII.

Z A S T A V E N Í.

Pán Ježíš umírá.

adám před Tvým křížem -
oltářem na kolena, na
tvář. Spasiteli, umíráš! —
Vyzývali Tě, abys sestou-
pil a dokázal tak své bož-
ství. A Ty, který jsi vždy vydával svě-
dectví pravdě, nyní ho nevydáš, nýbrž
dal jsi přednost l á s e e a zůstal jsi
na kříži. Zůstal jsi věren o b ě t i až
d o k o n c e ! — Pane můj, Bože můj,
Bože svatý, silný, nesmrtelný, dej mně
a všem kněžím v ě r n o s t, věrnost
sobě, víře, církvi své a k o b ě t i smí-
ru, abychom ničím a nikým se nedali
svésti a nikdy s obětního kříže kněž-
ství neseštoupili . . .

Otče náš, Zdrávas, Sláva Otci . . . za odpad-
lé, za hříšné, nevěrné kněze.

XIII.

Z A S T A V E N Í.

Tělo P. Ježíše položeno na klín nejsvětější Matky.

oj dokonán. Jaká však bolest v srdci Mariině při pohledu na zohavené, přehražené tělo Dítěte. — Maria, Matko kněží, pro své materské bolesti, slituj se, a až opustí naše duše tělo, měj soucit s jejími ranami a ohavnostmi, vezmi nás do svých rukou a odevzdej svému Synu! Od T e b e nás přijme dobrotivě, pro upomínku na své tělo v tvém náručí pod křížem . . .

»Zdrávas Královno«, — »Oroduj za nás, Královno mučeníků . . . za šťastnou hodinu smrti.«

XIV.

ZASTAVENÍ.

Tělo Páně pohřbeno.

Niž uložili tvé zmučené tělo k odpočinku. — Učiň, Pane Ježíši, abych i já žil životem práce a oběti, aby můj odpočinek byl zasloužený, Tvému podobný. Zde, Pane, nedej mi toužiti po klidu, dej věrnost a sílu k boji a oběti, aby tím sladší byl odpočinek s Tebou, věrného Velekněze s věrným služebníkem na věky. Amen. —

ZÁVĚR.

Upokoře obětuji Ti, věčný Otče, Tobě tak milé rozjímání o umučení a ranách Tvého božského Syna. Přijmi je, Bože věčný, jako dík, jako smír a jako prosbu za všechny (kněžské) milosti, jak mně, tak i všem mým spolubratřím potřebné, abychom byli vpravdě kněžími nejen ve večeřadle a na Táboru, nýbrž hlavně v kříži a na Golgotě! — Maria, Matko a Královno kněží, opatruj kněze svého Syna, aby byli věrnými jak v lásce, tak i v oběti pro duše a došli cestou kříže k odpočinku na Srdci Mistrově v blažené věčnosti. Amen. —

ZÁVĚR.

Dpokoře obětuji Ti, věčný Otče, Tobě tak milé rozjímání o umučení a ranách Tvého božského Syna. Přijmi je, Bože věčný, jako dík, jako smír a jako prosbu za všechny kněžské milosti, jak mně, tak i všem mým spolubratřím potřebné, abychom byli vpravdě kněžími nejen ve večeradle a na Táboru, nýbrž hlavně v kříži a na Golgotě! — Maria, Matko a Královno kněží, opatruj kněze svého Syna, aby byli věrnými jak v lásce, tak i v oběti pro duše a došli cestou kříže k odpočinku na Srdci Mistrově v blažené věčnosti. Amen. —

II.

CESTA KŘÍŽE — KNĚŽSKÁ POVINNOST.

」

Příprava.

ane Ježíši Kriste, prosím o milost, abych spatřil při tomto rozjímání o tvém hořkém umučení své povinnosti ve světle, jak je jediné viděti mám a musím, ale které je pohříchu tak často zatemňováno rozptýleností, vášněmi a rychlým během tohoto života. Očisti, Ježíši, můj pohled, abych se uměl a chtěl dívat na vše hlubokým pohledem posledních příčin a nezůstával na povrchním posuzování svého života podle okamžitých hnutí a dojmů! Maria, Panno nejsvětější, vyprošuj mi pevné vědomí o mých svatých kněžských povinnostech a o všem, co je s nimi spojeno. —

I.

Z A S T A V E N Í.

P. Ježíš je odsouzen k smrti.

oto nespravedlivé odsouzení přijímá božský Spasitel jako svůj věčný úkol a poslání. — Vědomí povinnosti překonává všechny bolesti a úzkosti. — Nemám já, Pane Ježíši, daleko více, než kdo jiný, velice podobné a v mnoha případech podstatně tyléž *povinnosti*, jako Ty? — Chci tedy, Bože můj, přijímati a viděti všechny své povinnosti vždy skutečněji jako t v o u v ů l i a nehledati v nich své obtíže, nýbrž důkaz věrné služby Tobě. —

»Můj Ježíši, nebud' mi soudcem, nýbrž Spasitelem.«

II.

Z A S T A V E N Í.

P. Ježíš přijímá kříž.

řemeno kříže přijal Ježíš Kristus jako svou povinnost, ale nikoli jako povinnost z přinucení, nýbrž vložil do ní celou svou lásku. Což se nemohl rozhodnouti jinak? — A mám snad já, jeho sluha a dokonce jeho zástupce a pro lidi oživený obraz, přijímati své kněžské povinnosti jen nerad a s trpkou tváří? — Nejedná se o povinnosti milé a příjemné, — ale hlavně o ty, které jsou křížem! Což nejsem sluhou z lásky, nebo jsem otrokem z přinucení? — Chci se snažiti, Pane, viděti v trpkých svých povinnostech tvůj kříž, opravdově, živě . . . ! !

III.

Z A S T A V E N Í.

P. Ježíš klesá pod křížem po prvé.

řemeny kříže leží na Ježíši jako hora; vždyť je těžké jako všechny zločiny světa! — A zloba nepřátel jeho jej ještě ztěžuje. —

Kněžské povinnosti jsou trnem v oku většině, ne-li všem odpůrcům Boha. A tak jsou nepřátelé kněze nepřáteli Kristovými a naopak. — Jak sladký to úděl, míti vše společné, — i nepřátele, — s Ježíšem! Ale jak málokdy já toto nepřátelství v t o m t o s v ě t l e vidím! Než chci to umět: chci své povinnosti konat ve spojení se svým Mistrem, i kdyby zloba nepřátel sebe více mě srážela k zemi.

IV.

Z A S T A V E N Í.

Potkání P. Ježíše a P. Marie.

emožu nevzpomenouti, božský Ježíši, na tvůj svatý poměr k matce tvé. Jen Ty sám víš, kolik bolestí způsobilo jejímu srdci tvé umučení. — A jen Ty sám víš, že Maria pro svou vznešenost a velikost před Bohem by byla bývala hodna, abys jí dal přednost před celým lidstvem a zřekl se z lásky k ní své vykupitelské smrti, třebaš by celé lidstvo zahynulo. Vždyť krása Mariina před Bohem jest větší, než krása celého tvorstva a všeho lidstva. A přece jsi obětoval i t u t o vznešenou lásku k své Matce pro spásu duší. O, Pane, jak já jsem proti tomu sláb a nestatečný, když pro lásku k příbuzným zapomínám na svůj kněžský stav a zapírám i své stavovské povinnosti k vůli ní. — Maria, dej mi pravou lásku ke všemu, co odpovídá vůli tvého syna, dej, aby mi byla před každou jinou láskou! —

Zdrávas Maria — za kněze, aby milovali Krista před každým jiným tvorem.

ZASTAVENÍ.

Šimon pomáhá Pánu Ježíši méstí kříž.

Neochotné chování Šimono-
vo mi připomíná povin-
nosti lásky k bližnímu.
Neboť je-li prvním příká-
záním v Novém Zákoně zá-
kon lásky, není první povinno-
stí k něž s k o u, býti světlem a pří-
kladem této lásky jako svíce na svíc-
nu? A není vše ostatní ničím proti
této povinnosti? »Lásky pak
kdybych neměl...« A m o j e jednání
s bližním, m o j e almužny, moje cha-
rita ... ??

to byl můj

Vroucí »Otče náš« za účinnou lásku k bliž-
ním ...

VI.

Z A S T A V E N Í.

Veronika podává P. Ježíši roucho.

Ůj Mistr dává za lásku a soucit časný odměnu božskou: Nakazuje mi, — nevidím toho? — že hlavní povinností lásky k bližnímu jest povinnost péče o duše, hlavně péče o duše, které jsou mi milé, zasvěcené. — Nejsem tak často nedbalým, ano, odmítavým k těm, které více chtějí milovat Boha, třebaš to ještě dokonale neumějí? — Dej mi, Pane, vážnost k působení tvé milosti v duších a vděčnost k těm, které s tebou cítí a tebe milují více, než jiní . . .

»Veni, Sancte Spiritus« za umění duchovního vedení.

VII.

Z A S T A V E N Í.

Druhý pád pod křížem.

ak rostly bolesti každým dalším pádem! A kolik bylo těchto pádů během cesty! — Připadá mi, Pane Ježíši, že jako ztěžují kněžské povinnosti tvoji nepřátelé, tak často, a snad bolestněji je zatěžkávají, ano, často znemožňují, sami t v o j i p ř á t e l é a tvoji vyznavači. Obtíže v konání povinností se strany katolíků nejsou nejmenším křížem kněze...! A překážky od nich tím nečekanější a hříšnější! — Ale i v tom mi dej, Pane, sílu, abych i pod t a k o v ý m křížem vždy znovu a vždy statečně povstával a šel dále cestou svých i tvých povinností.

»Otče náš« — za Katolickou Akci.

VIII.

Z A S T A V E N Í.

P. Ježíš potkává plačící ženy.

říklad Spasitelův, jak se chovati k ženám, je přívaze jeho strašného stavu, který přímo by sváděl k přijetí soucitu, až příliš jasný . . . A jest mi i zrcadlem m o j í povinnosti k ženám, které projevují s o u c í t a p o r o z u m ě n í s obtížemi mého kněžského povolání: Ne pro sebe, ale j e n a j e n pro Tebe je získávat a pro sebe n i c nepřipouštět, musí být mým pravidlem a povinností mého poměru k nim. —

»Pod ochranu Tvou se utíkáme . . .« za věrnost v kněžském celibátě.

IX.

ZASTAVENÍ.

Třetí pád pod křížem.

Dád nejtěžší, protože smrtelný. — Bože, Bože, kolik utrpení! — A proč? Ano, ano, kněžské hříchy jsou jistě nejbolestnější. A jestliže mi ztěžují moje povinnosti Kristovi odpůrci a i konečně vlastní lidé, přece nejčastěji a nejvíce mě tlačí k zemi **m o j e v l a s t n í** osoba: Já sám jsem sobě nejčastěji příčinou pádu v povinnosti . . . Ale co zde může platit, než věrnost, než znovu i z těchto pádů proti povinnostem kněžským pokorně znovu povstat a jít dál, na Kalvarii. —

Věřím v Boha . . . za vytrvalost v boji proti sobě.

X.

Z A S T A V E N Í.

Pána Ježíše zbavují roucha.

Níž nemáš nic, můj Pane, ani tvou čest Ti nenechali. Všeho jsi se zřekl. — Ano, jsem knězem. Tedy mám i já p o v i n n o s t o d ř í k a t s e. — Nezapomínám na to? — Nemám tolik a tolik tužeb, nároků, změkčilých potřeb, zařízení, zvyklostí? — A musím k sobě být upřímným: Kněz musí si umět odříkat, jinak není knězem Kristovým, t. j. nositelem jeho kněžství, nýbrž jen jeho mechanickým nástrojem a zřízencem.

»Vše pro Tebe, nejsvětější Srdce Ježíšovo.«
(300 dní odp. pok.)

XI.

Z A S T A V E N Í.

Pána Ježíše přibíjejí na kříž.

Pán Ježíš leží na kříži a nemá již ani vládu nad sebou samým. — Může být důslednější obětí? — A je to oběť nikoli za vlastní spásu, nikoli, je to oběť za jiné, — i za mne. — A to jest vpravdě a nutně kněžské: Jako kněz mám povinnost obětovat se za jiné a musí mi to být samozřejmým! Jak často v jednání a rozhodování denního života zapomínám na tuto zásadu a hledám sebe, svůj prospěch . . .

»Vše pro Tebe, nejsvětější Srdce Ježíšovo.«
»Věčný Otče, obětuji Ti rány Pána našeho Ježíše Krista, abys uzdravil rány našich duší.«

XII.

Z A S T A V E N Í.

P. Ježíš umírá na kříži.

Dů j S p a s i t e l u m í r á.
Mohu zvážit jeho bolesti
v těchto třech hodinách?
A nemohu si to zapřít, a
kdyby již sebe více mo-
derní názory a denní život mne odci-
z i l a vzdálil od duchovního chápání
mého kněžství, ani v teorii nemohu
popřít, že jako kněz musím u m ř í t
všemu, co n e n í B ů h ! Je to přehá-
nění? — Jedná-li se o hřích těžký, jest
to požadavek zcela jistý a nepochyb-
ný: v t o m m u s í m o d u m ř í t. —
Ale jde-li o hříchy menší? — Ovšem,
není tu povinnost přísné spravedlno-
sti, ale . . . ? Což není při pohledu na
kříž, a to při pohledu kněze, právě
tak silného závazku l á s k y ? — Či
mohu dobře dáti před křížem jako
kněz nějaké jiné povinnosti p ř e d-
n o s t ?

»Otče náš« za ducha kajícínosti.

XIII.

Z A S T A V E N Í.

Pán Ježíš položen na klín své svaté Matky.

aké to spojení: Maria a mrtvé tělo Ježíšovo. A přec jest její klín pravým místem, kam Ježíš patří . . . A také pro mne je Maria a její srdce místem, kam jako kněz p a t ř í m. Nikdy se nesmím domnívati, že můj poměr k mé Matce nebeské jest libovolným: Nikoli, úcta k Matce Boží jest n u t n o u složkou kněžského duchovního života, tedy jest k n ě ž s k o u d u c h o v n í povinností! — Odpust', přesvatá Panno, můj chlad a mou lhostejnost k Tobě! Vezmi mou duši do svých rukou a neopouštěj mne, dokud mne neodevzdáš Ježíši! —

»Pod Ochranu tvou se utíkáme . . .« »Pomni, ó nejdobrotivější Panno Maria, že od věků nebylo slýcháno . . .«

XIV.

ZASTAVENÍ.

Tělo Páně kladou do hrobu.

rozná cesta Ježíšova se skončila pohřbem: Jeho život pozemský skončil ve skrytu hrobu. — A přece nepřestala jeho činnost, ano, umučením se vyvrcholila, dokonala a nabyla celé síly a hotovosti: Teprve z plnosti jeho smrti a utrpení se vyronila a plyne stále všechna síla, všechno působení... Učiň, Pane, ať nehledám svou povinnost práce a činnosti ve vnějším působení, nýbrž ať jsem si stále a opravdově vědom, že celá moje povinnost má cenu pouze takovou, jakou jest vnitřně: že jen tehdy konám tvou vůli, když moje práce vychází ze srdce, skrytého, pohřbeného v Tobě...

»Skryj nás, Pane, kněze své, ve svém srdci a nedej nám odloučiti se od Tebe...«

ZÁVĚR.

Pronikni, božský Vykupiteli, rozum, vůli i cit můj živým vědomím mých svatých povinností, abych na de vše cenil tvou vůli a ničemu nedával přednost před povinnostmi svého stavu, Tebou mi uloženými. A aby toto vědomí ve mně živě působilo, spoj je v srdci mém s tvou cestou křížovou, která mi bude světlem, posilou i útěchou . . . Amen.

III.

CESTA KŘÍŽE

CESTA DOKONALOSTI.

I. zastavení. — P. Ježíš odsouzen.
Úvod kněžského života.

Odsouzen pro m n e, abych
nebyl odsouzen j á pro s v é
hříchy. Můj Ježíši, nebud' mi
soudcem, nýbrž Spasitelem.

II. P. J. přijímá těžký kříž. —
Cesta očistná.

Není učedník nad mistra:
Měl-li jsi Ty údělem kříž, mohu
já v utrpení, nepříjemnostech
života reptat?

III. První pád pod křížem.

Padá, ale povstává. — I když
klesnu ze slabosti pod hříchy
a pokušeními, povstanu z l á s-
k y, nevzdám se cesty za Je-
žíšem.

IV. P. Maria přichází vstříc Spa-
siteli.

Maria, Matko, pomoz i mně
nésti kříž kněžství a ved' mne
až na vrcholy Kalvarie, —
k úplnému s j e d n o c e n í
s J e ž í š e m !

V. Šimon pomáhá nésti P. Ježíši kříž.

Nedostatek lásky: Šimon nese kříž jen z přinucení. Jak já ponesu kříž, který je u kněze týž jako u Ježíše? — Můj kříž — Tvůj kříž, Pane Ježíši!

VI. Veronika podává potní roucho. Cesta osvětná.

Za dobrý skutek dostala darem obraz zmučené tváře Ježíšovy. — Daruj mi, Pane, milost sebranosti, aby mi obraz tvůj stále tanul na mysli, zvláště v pokušení, svádějícím mne, abych opustil cestu dokonalosti.

VII. Druhý pád.

Pane můj, nedej, aby moje pády pod křížem mě odstrašily! Kéž po každém pádu znovu povstanu k dalšímu výstupu na vrchol Kalvarie — dokonalé podobnosti s Tebou!

VIII. P. Ježíš potkává plačící ženy. —

Ježíš se odříká lidského sou-
citu! Dej, Pane, ať jdu věrně
cestou odříkání a pokání za
hříchy synů lidských, hledaje
porozumění jen u Tebe!

IX. Třetí pád pod křížem.

V nejvyšší vyčerpanosti. —
Kolik Tě stálo, Ježíši, mé vy-
koupení, a jak málo já za ně
obětuji! — Kolik zaviněných
pádů na cestě ctnosti! !

X. P. J. zbaven roucha.

Cesta sjednocující.

Všeho zbaven, Ježíši, odmítáš
omamný nápoj, chtěje plně
trpět. — Kdy budu já umět ne-
vyhýbat se utrpení, — nýbrž
milovat je pro Tebe ? !

XI. P. Ježíš přibit na kříž.

Již ani vůle pohybu Ti nezbý-
vá, Pane! — Kéž dostoupím
nejvyšší kněžské dokonalosti
v úplném odevzdání se tvé
vůli.

XII. P. Ježíš umírá. —

Dokonáno jest.« — smrt tvá je dokonáním lásky k člověku. Dej, Ukřižovaná Lásko, ať dokonám svůj duchovní život tak, abych mohl v p r a v d ě říci: »Christo confixus sum cruci!«

XIII. Tělo Páně na klíně Matky Boží.

Jak málo opravdově jsem dosud myslel na utrpení Páně a Panny Marie. — Dej, Pane, ať mne úplně pronikne a ať rozjímání o Vašem utrpení jest mi pevnou zárukou dokonalosti.—

XIV. Tělo Páně položeno do hrobu, k odpočinku.

Dej, Pane, ať i já mohu spočinouti po smrti v tvém Srdci ve věčném spojení a požívání Tebe. Amen.